

TAMMUKKA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n jäsenlehti

2/2015

YHTEYSTIEDOT/JULKAISIJA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 JYVÄSKYLÄ

www.kspk.fi

Tili:

Keski-Suomen Osuuspankki IBAN FI68 5290 0220 1877 91
Jäsenmaksu 22 e. Liittymismaksu 15 e (nuorisojäsenet 5 e)

HALLITUS

Puheenjohtaja

Jouko Keto 040 708 1951
jouko.keto@kspk.fi

Varapuheenjohtaja

Joona Saarinen
joona.saarinen@kspk.fi

Rahastonhoitaja/jäsenasiat

Risto Päivinen 044 547 1227
risto.paivinen@kspk.fi

Sihteeri

Elias Päivinen
elias.paivinen@kspk.fi

Hallituksen jäsenet

Antero Kivelä
antero.kivela@kspk.fi
Pekka Silvennoinen
pekka.silvennoinen@kspk.fi
Miika Tolvanen
miika.tolvanen@kspk.fi

Jos haluat viestisi koko hallitukselle osoite on hallitus@kspk.fi

TAMMUKKA

Jouko Keto 040 708 1951
jouko.keto@kspk.fi

Kalaretket ja lampi Hallitus

Nettivastaava
Pekka Silvennoinen
pekka.silvennoinen@kspk.fi

TAMMUKKA

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa ja toimii kotisivujen ohella yhdistyksen viestintäkanavana.

Jokainen, joka osaa näpylöidä tietokoneen näppistä, osaa kirjoittaa juttuja Tammukkaan. Kirjoittakaa omista kokemuksistanne kalavesillä ja sidontapenkin ääressä. Myös kuvat oavt tervetulleita. Kaikki jutut ja kuvat kiinnostavat.

Jutut kuvineen voi toimittaa suoraan puheenjohtajalle ennen seuraavan Tammukan ilmestymistä ensi syyskuussa.

Tätä kirjoittaessani kesä kalaretkineen on takana ja syksyn toimintakin hyvässä vauhdissa. Kerhoillat tulevat tänäkin syksynä täyttymään sidonnalla, kilpikalastuksella höystettynä. Jarkko Suominen, joka ensi vuonna lähtee edustamaan Suomen jo 12. kertaa Perhokalastuksen MM-kisoihin, tulee 15.11. kertomaan kokemuksistaan kilpikalastajana. Luvas- sa on mielenkiintoinen ilta.

Seuramme toiminta on monella tavoin muut- tunut sinä aikana, jolloin olen ollut sen jäsen. Jotkin sen alkuvuosien tavoitteista, kuten kalapaikkojen li- sääntyminen, ovat toteutuneet, mikä on tietenkin hyvä asia. Toisaalta tavoitteet kuten perhokalastus- ja perhonsidontatietämyksen lisääminen ovat jääneet peruskurssien tasolle. Ilmeisesti on niin, että muut mediat, lähinnä sähköiset, ovat korvanneet kerhoillat tietämyksen ja osaamisen välittä- jinä. Tämä näkyy vähäisinä osallistumisina kerhoiltoihin, mikä ei voi olla vai- kuttamatta henkilöihin, jotka kerhon ohjelmaa suunnittelevat. Kun palautetta, positiivista tai negatiivista, ei ohjelmasta hallituksen tietoon tule, on turhautuminenkin lähellä.

Jos kerhoiltojen merkitys tiedon ja osaamisen välittäjänä on vähentynyt, uskoisin, ettei kerhotoiminnan merkitys ole kokonaan hävinnyt eikä vielä ole aika lyödä haavia naulaan ja lopettaa sitä. Itse näen nykyisen toimintamallimme, jossa kevätkausi vietetään peruskurssin merkeissä alan uusia harrastajia opastaessa ja syksy syventävien ”opintojen” merkeissä, kohtalaisen toimivak- si. Peruskurssin ohjelma on vuosien saatossa vakiintunut ja saa osallistujilta kiitosta. Syventävä osuus sen sijaan kaipailee ideoita yhdistyksen jäseniltä. Ideoi- den ei tarvitse olla maata mullistavia. Sellaisia voisivat olla vaikka syventyminen erilaisiin runkotyyppeihin ja siihen, miten ne helpoimmin sidotaan sekä kestä- viksi että kauniiksi. Esimerkiksi. Jokainen voi opettaa tai kertoa omista koke- muksistaan ja oppia muiden tarinoista ja kokemuksista. Siispä: ideoita syventävistä jutuista kehiin!

Uusi kalastuslaki astuu voimaan ensi vuoden alusta. Harrastajan kannalta merkittävin muutos vanhaan lienee uudenmallinen kalastuksenhoitomaksu, jos- sa yhdistyvät nykyinen kalastuskortti ja viehekortti. Kalastuskortin hinta nou- see, mutta samalla se myös antaa oikeuden kalastaa yhdellä vavalla kaikkialla muualla, paitsi erityiskalastuskohteissa, kun vanha kalastuskortti oli pelkkä vero, joka ei antanut kalastusoikeutta mihinkään veteen. Aika näyttää, mitä tämä muu- tos tuo mukanaan. Kalastusasetuksella, jossa annetaan tarkempia määräyksiä

kalastukseen liittyvistä asioista, voidaan pilata hyväkin laki. Näin näyttäisi käyvän ennakkotietojen tai -huhujen mukaan ainakin vaelluskalojen kohdalla, jossa mm. taimenen alamitta muuttuu todelliseksi viidakoksi ja jopa taimenen määritelmä hämärtyy. Oma keskusjärjestömme vastustaa moista, mutta joutunemme toteamaan kuten aina ennenkin: rahan ja luonnonarvojen vastakkainasettelussa luonnonarvot aina häviävät taistelun.

Syyskokouksessa on jokaisella mahdollisuus vaikuttaa seuramme tulevaan toimintaan, valitaanhan siinä hallitus sekä vahvistetaan toiminta- ja taloussuunnitelmat tulrvalle kaudelle. Tämän vuoden syyskokouksen yhteydessä on myös tarkoitus keskustella, ja päättääkin tulevan kesän kalaretkistä. Perinteinen Huopanankoski on vetänyt hyvin. Kesän retkellä kuitenkin keskusteltiin uusista kohteista ja uusista paikoista mm. Tenosta ja sen lähiympäristön vesistä. Osa retkistä voitaisiin toteuttaa kokonaan omakustanteisesti, mutta myös seuran tuki tällaisille kauemmas suuntautuville reissuille on mahdollista.

Syyskokouksen ohjelmassa on myös rompepäivä, jonka ideana on ostaa-vaihtaa-myydä omia tarpeettomiksi käyneitä välineitä - mitä tahansa. Meille on myös kertynyt aiemmista perhonsidonnan Sm-kilpailuista koko joukko käyttöperhoja, joita myös on mahdollista hankkia edulliseen hintaan syyskokouksen yhteydessä.

Keväällä on helppo toivottaa kireitä siimoja. Ehkä nyt on hyvä toivottaa kireitä sidontalankoja ja mukavaa syksyn jatkoa itse kullekin.

Jouko Keto
Puheenjohtaja

KUTSU SÄÄNTÖMÄÄRÄISEEN SYYSKOKOUKSEEN

Sääntömääräinen kevätkokous pidetään 29.11. klo 17.00 alkaen.
Osoite Sepänkeskus / Protoni, Kyllikinkatu 1.

Kokouksen jälkeen vuorossa ensi kesän kalaretkien suunnittelua ja rompepäivä, jossa voi päästä kätevästi eroon jo tarpeettomiksi käyneistä varusteista tai hankkia niitä lisää muilta.

Pullakahvitarjoilu.

Tervetuloa!

Hallitus

18.10. Perusteet jatko. Aloitus. Vanhan kertaus: March Brown: häkilä,- rullattu-ja levysiipi

25.10. Perusteet jatko. Tinselirunko/mylar: Mickey Finn

1.11. Perusteet jatko. Peurankarvan käsittely: Muddler, Goddard caddis/Elk hair caddis

8.11. Perusteet jatko. Pintaperhoja: Europa 12, Päivänkorentoperhot (yhden tai kahden kierroksen laskuvarjohäkilä), ruotorunkoinen, murkku

15.11. Jarkko Suominen, kilpikalastus.

22.11. Perusteet jatko. Lohiperhot: karvasiipi

29.11. Syyskokous. Tulevan kesän retkien suunnittelua. Rompepäivä.

13.12. Vavanrakennuskurssi osa I

20.12. Perusteet jatko. Lohiperhot: levysiipi

ENSIMMÄINEN LOHI

Joona Saarinen

Siemen kylvettiin juhannusviikolla 2014, jolloin lähdin kaverini Karin kanssa ensimmäiselle lohireissulleni Norjaan Neidenille. Reissu alkoi hyytävästi, sillä kohteessa oli lumi maassa ja lämpötila pakkasella. Ensimmäinen lohi oli kuitenkin veneessä puolen tunnin soudun jälkeen ja olin myyty. Mutta se tuli soutamalla ja vaapulla. Ei käy – se pitää saada heittämällä ja perholla, itse sidottulla tietty. Päätös seuraavan kesän reissusta tehtiin ennen kotimatkaa ja päivät lyötiin kalenteriin.

Tämän kesän reissuun lähdettiin viikko ennen juhannusta. Kalastus alkoi hieman positiivisemmissä tunnelmissa, sillä kohteessa ei viime vuoden tapaan ollut maa valkoisena. Kylmää kuitenkin ja vesi korkealla. Kalastus alkoi lauantaina ja ensimmäiset luvat olivat hiljaisia, aika kului heittoa opetellessa. Tyhjä jokea katsellessa ja takaheittojen kolistessa kiville alkoi haave ekasta perholohesta lipua kohti seuraavaa kesää.

Kolttaköngäs. Kuva: Jouko Keto

Nejden sillalta alavirtaan. Kuva: Jouko Keto

Tiistai oli edelleen kylmä ja tapahtumia joella vähänlaisesti. Vaikka alla oli kaksi tyhjää lupaa, niin mielialaa nosti hieman edellisen illan pisto tunturijärville, josta pannulle nousi kivasti rautuja. Kolmannen luvan alkaessa vein Karin autolla hieman alemmas veneelle ja palasin itse kotirantaan heittämään. Ringissä todettiin veden olevan liian kylmää eikä kala nouse. Rinki harveni ja yhdentoista jälkeen illalla olin jo yksin rannassa. Ajattelin että saapahan rauhassa harjoitella heittämistä.

Kari oli soutamassa hieman alempana korpivalla ja soitti puolen yön maissa, että eiköhän lähdetä nukkumaan kun tänne jäätyy. Sormet kohmeessa lämmin mökki tuntui hyvältä ajatukselta, mutta sanoin kuitenkin, että teen vielä yhden laskun ja tulen sitten hakemaan.

Siiman päähän valikoitui itse sitomani musta/vihreä perho ja kahlasin takaisin jokeen. Olo oli jo melko uninen ja ajatukset harhailivat lämpimään makuupussiin, kun otin ensimmäiset askeleet alaspäin ja tein uuden heiton. Heti kun perho osui veteen, hyppäsi samalla kohdalla kirkas lohi. Ehdin ajattelemaan, että olipas se lähellä, kun samassa siimat lähti käsistä.

Kala päätti ensi töikseen lähteä kohti vastarantaa ja minä katsoin hölmönä luokilla olevaa vapaa. Onkohan se iso, tuntuu isolta. Onko jarru tarpeeksi kireällä? Pysyykö se? Miten täältä koskesta pääsee pois? Ja muutama sata muuta ajatusta kävi mielessä.

Kahlasin rantaan ja muutaman spurtin jälkeen kala hieman rauhoittui. Hetken päästä sain kalan jo näköetäisyydelle. On se ihan hyvän kokoinen, isompi kuin edellisen kesän nelonen. Pysyyköhän se? Jarrua vähän löysemmälle. Miten sen saa ylös?

Olin paikalla yksin, eikä tietenkään ollut haavia mukana. Kylmä ei enää ollut. Muistin, että hieman alempana oli matala hiekkaranta, johon joku oli viime kesänä rantauttanut reilun kymppin kalan. Kävelin alemmas ja kala juroi paikoillaan. Mitäs nyt pitää tehdä? Kelata ei saa, ne tunteen sen ja lähtee.

Peruutin rantapusikkoon ja kala tuli kiltisti perässä. Kun se näytti olevan tarpeeksi matalassa, juoksin rantaan ja nostin kalan pyrstöstä kuiville. On se aika iso. Pari kuvaa ja varovainen tuuletus. Onkohan se yli vitonen?

Päätin yllättää Karin ja asettelin kalan auton takakonttiin ja kurvasin muutaman sata metriä alemmas venerantaan. Karilla oli veneen pohjalla harjus ja pieni meritaimen, jotain sentään. Juteltiin siinä niitä näitä ja päiviteltiin huonoa syöntiä. Kannoimme kamat autolle ja annoin Karin avata peräkontin ja naatisketin ”MITÄ ...TUA” –huudahtuksesta.

Pakollisten pönötyskuvien jälkeen suuntasimme Fjellstuen mökille ja pääsimme ottamaan strategiset mitat: 7,5kg ja 95cm, kerralla lohiluokkaan. Kello oli jo lähempänä kolmea aamulla, kun fileet olivat vihdoinkin pakkasessa ja könsimme kohmeisina saunan lauteille. Voi pojat että se kaatoryypyy lauteilla maistui hyvälle!

Se ensimmäinen. Kuva: Joonas Saarinen

MELKEIN 7 VIIKKOA TENOLLA JA INARINJOELLA

Teksti ja kuvat Jouko Keto

Eräs opiskelukaverini mukaan virtaavat vedet sekoittivat pääni. Pelkäänpä pahoin hänen olevan edelleen oikeassa. Virtaavassa vedessä on jotain mystistä. Ja miksei olisi, eihän samaan virtaan voi astua kahdesti. Perhokalastus tuli mukaan kuvaan monta vasta monta vuotta sen jälkeen, kun virtavedet olivat vieneet miehen mennessään. Kaikki virtaa ...

Vietin tänä vuonna noin suunnilleen 1+6 viikkoa Tenon ja Inarinjoen varrella. Kesästä oli odotettavissa lohien nousun suhteen varsin heikko, mikä sitten osoittautuikin todeksi. Ensimmäinen juhannuksen jälkeinen viikko meni yhden tärpin merkeissä, joten siitä ei paljoakaan jäänyt käteen. Varsinainen reissu ajoittui heinäkuulle ja elokuulle, likimain 3 viikkoa kummallekin. Ensimmäisellä viikolla tapasin rannalla puolalaisen, joka jo oli viettänyt kuukauden päivät Inarinjoella. Hänen saaliinsa oli yksi kala.

Itselläni meni kaksi ensimmäistä viikkoa koko lailla normaalisti eli yksi titti kutakin kalastettua lupaa kohti. Seuraavina viikkoina tahti sitten hiljeni niin, että koko kesän saalis oli 1 titti kutakin kalastettua kahta lupaa kohden. Ja lupia tuli kalastettua varsin säästeliäästi joen varrella vietettyyn aikaan verrattuna. Lohiperhoja tuli sidottua varmaankin viisi kutakin saatua kalaa kohden. Ja varmuuden vuoksi vielä muuta niille karanneille, joista toinen oli pintaperhossa kiinni ollut lohijalka. Klassinen tapaus. Normiperho uutta heittoa varten sisään

Cascaden pettämä.

Tyllin hämäys

ottaessani tuo mokoma läppäsi perhoa pyrstöllään, mikä yleensä on merkki siitä, että samainen kala on jo asentonsa valinnut - ainakin sillä erää - ja ottaa pintaperhoon sellaisen nähdessään. Niin kuin ottikin. Ja raivokkaasti. Halusin nautiskella koko rahalla enkä ottanut kalaa maalle, kun se ensimmäisen kerran oli mahdollista. Annoin sen mennä ja aloin pitämään sitä omanani, mikä aina on väärä ajatus: kala yleensä silloin karkaa. Niin nytkin.

Kaiken kaikkiaan oma saaliini oli siis kutakuinkin normaali. Ja perhot, joilla kalat tulivat, olivat myöskin vakiokalustoa, joskin tänä vuonna vesitilanteesta johtuen, normaalia pienempiä eli #8-12. Neljä oli lopulta ylitse muiden, koska niillä sain kaksi tittiä kullakin. Perhot olivat Rimpauttaja, Golden AH, Pilkku ja Cascade. Kovin monta eri mallia ei siis tarvita lohien saamiseen. Vaan siitähän ei perhokalastuksessa ja perhonsidonnassa olekaan kyse. Ainakaan itselläni. Pitäähän sitä yrittää kehittää sellainen perho, joka lyö laudalta kaikki muut, joka toimii kaikilla keleillä ja antaa aina kalaa. Toisin sanoen: perhonsidonnassa tavoitteena on karsia kaikki liiat mallit, jotta tulisi toimeen vain yhdellä.

Kalastus ei yllättänyt, vaikka jokainen väsytyksensä jonkin verran toisista poikkesikin. Onni oli se aika, joka tänä vuonna oli mahdollista Pohjoisessa viettää, koska silloin jäi paljon aikaa muullekin kuin pelkälle kalastukselle. Seurasin miten koskeloemo opetti poikasiaan kalastamaan, miten kettu yön pimeimpään valoisuuteen etsi saalista vastarannan hietikolta, miten tuulihaukat opettivat poikasiaan saalistamaan. Myös tyllien seuraaminen huvitti, kun emolintu poikasiaan suojellakseen esitti vammautunutta ja vei kuvaajan vallan muualle. Jokivarren kasvimaailmakin ehti muuttua varsin perusteellisesti. Tänä vuonna luontolämykset veivät voiton kalastuksellisista, mikä oli ennen muuta voitto mielenrauhalle.

